

FREMTIDEN FOR KRISTENDEMOKRATI ET KOMPAS FOR FREMTIDIGE GENERATIONER

December 2020

Vi lever i en tid med globale kriser. En langvarig økonomisk krise får os til at sætte spørgsmålstejn ved globaliseringen. Den økologiske krise truer det, der gør vores planet beboelig. Den manglende evne til effektivt at møde disse udfordringer giver anledning til en dyb politisk krise: Mens borgerne bliver stadig mere forbeholdne over for deres repræsentanter, synes de europæiske samfund at blive stadig mere opsplittede i insulære samfundsgrupper, hvilket gør det vanskeligere at føre en demokratisk dialog. Den seneste bølge af terrorangreb i vores lande bekræfter at truslen er aktuel.

Europa befinder sig ved en historisk skillevej. I løbet af de seneste årtier er mennesker blevet løftet ud af fattigdom. Krig, hungersnød og sygdomme har været i tilbagegang. Vores kontinent har fundet nye veje til velstand og vækst, som uden at være perfekte, har givet genklang i resten af verden. I dag er disse fremskridt truet; det er vores ansvar og pligt at stå vagt om fortidens landvindinger. EU er stadig verdens næststørste økonomiske magt, men vi er udsat for stærk konkurrence fra andre globale magter, både hvad angår økonomisk indflydelse og udfordringer for vores politiske system, og i nogle tilfælde også vores værdier og principper. Kina signalerer f.eks. med Silkevejsprojektet, sine nye økonomiske og geopolitiske ambitioner. Pandemien, som prægede 2020, har midt i denne kritiske situation blotlagt Europas industrielle og teknologiske afhængighed inden for talrige strategiske områder. Indbyrdes afhængighed betragtes ikke længere blot som en kilde til sikkerhed, men nu også som en kilde til usikkerhed. Europa er ganske vist stadig det kontinent, der ligger højest på indikatorer for udvikling i verden, men vi har svært ved at finde vores fodfæste over for de store magter, hvis stigende indflydelse udfordrer multilateralismen; og vores demokratier, arven efter 25 århundreders historie, udfordres på deres evne til at præge egen skæbne.

Disse spørgsmål tilskynder kristendemokrati, der har været den primære politiske drivkraft bag europæisk integration i de seneste årtier, til at finde ny styrke frem og præge udviklingen og give lovende forandring. For at skabe fornyet håb, holder vi fast i vores kristendemokratiske arv, navnlig de katolske og protestantiske sociale læresætninger, som har stået deres prøve gennem 2000 år, baseret på evnen til at guide, den personorienterede verdensanskuelse, nærhedsprincippet, ansvar og solidaritet: Vi betragter os selv som taknemmelige arvtagere til dem, der var før os, og styrket af denne arv går vi fremtiden i møde uden at være låst fast i fortiden.

EPP-Gruppen mener, at vores værdier stadig udgør det stærkeste udgangspunkt for at forme fremtiden, fordi de kombinerer det bedste fra den konservative, liberale og kristelige-sociale tænkemåde og forener dem i en fælles verdensanskuelse. For centrumhøjre giver disse værdier en mening, der strækker sig ud over den daglige politik. Religion ligger til grund for vores virke, men den pålægger ingen begrænsninger: Kristendemokrati handler ikke om religion, men om en nøje udstukket politisk tilgang baseret på de grundlæggende værdier om værdighed og tolerance for alle mennesker, og hvor det politiske kald defineres som en indsats for menneskeheden. Det betyder, at kristendemokrati omfatter alle kristne, alle andre troende og ikke-troende. Kristendemokrati er ikke blot en etiket. Det er vores kompas til at navigere i verden. Vi skal have genopfrisket, hvordan vi bedst fremmer kernen i EPP-Gruppens identitet.

Men vi skal gøre vores værdier nutidige. Det er derfor ikke nok for os kun at sætte nye mål og skabe nye opgaver for centrumhøjres fremtid, men også for Europas fremtid: I denne tid præget af global krise er det primære politiske ansvar at bevare og videregive vores dyrebare arv til de kommende generationer: videregive en



natur, hvor den økologiske ustabilitet truer vitale balancer; videregive vores rige kulturarv, som er blevet mere sårbar på grund af nye kløfter i de europæiske samfund; videregive den blotte mulighed for at handle i fællesskab gennem politiske og demokratiske institutioner. Europa har gennemgået stadier af både grundlæggelse og bevaring. I den nuværende kritiske situation er vores politiske families mission at redde det, der skal reddes, for at bane vejen for en lys fremtid.

1. Beskyttelse af naturen

Det er vores pligt at have en klar vision om økologi: Mennesket ejer ikke naturen, men får den i arv, og som arvtagere skal vi videregive naturens mirakler til den næste generation for at efterlade en verden, som er til at leve i. Vi er en del af naturen, vi er afhængige af den og bør opføre os derefter. Ved at glemme dette, har vi skabt farlige ubalancer for fremtiden. Ikke desto mindre vil vi ikke være i stand til at reparere skaden ved at være fraværende. Vi skal i stedet fremme opfattelsen af mennesket som vogtere og forvaltere af denne verden. Ansvar for naturen medfører ikke, at vi skal fornægte vores rolle, ophøre med at agere eller forsøge at udlette os selv, men at vi tager ansvar for en mere menneskelig verden og skaber bæredygtighed gennem fornuft. Vi skal basere vores beslutninger på kendsgerninger og videnskab snarere end at sætte vores lid til hul ideologi og kommunikation præget af slogans og tomme fraser. Kun gennem en sober indsats og ved at tænke langsigtet, bliver vi i stand til at genskabe klimabalancen, beskytte biodiversiteten, fremme dyrevelfærden, tage hånd om landskabet og give verdens skønhed videre. Mennesker overalt forstår, at vi ikke kan fortsætte med at bruge jordens ressourcer som vi har gjort hidtil. Vi skal fastsætte en tidsramme for omlægningen af økonomien, og det skal vi være fælles om – også på det område må vi have tillid til det europæiske samarbejdes ånd og dens løsningsevne for at kunne imødegå de miljømæssige udfordringer.

Vores ansvar for en frodig natur stopper ikke ved beskyttelse af miljøet. Vi er også vogtere af selve menneskets lod og bundet af det ufravigelige princip om den menneskelige værdighed, de grundlæggende træk ved menneskets natur, samvittighedsfriheden og respekten for de grundlæggende rettigheder. Alle mennesker er noget værd i sig selv, uafhængigt af deres gavn for menneskeheden. Det er vores pligt at bevare

en verden, som er egnet til menneskeliv, ved at værne om den verden af relationer, der udgør hele fundamentet for vores liv: den gensidige tillid mellem mennesker, følelsen af tilhørsforhold til bestemte fællesskaber, i første omgang familien, men også det politiske fællesskab som øger individets bevidsthed om almenvellet. Det er de strukturer, hvorigennem hver enkelt person kan formes og realisere sig selv, udvikle sin egen dømmekraft og forstand, lære at leve sammen med andre og dyrke den ægte frihed formet af ansvar. Ingen politik kan danne grundlag for fremtiden uden at støtte familien, der er grundlaget for ethvert samfund og betingelsen for dets fremtidige vitalitet. Derfor forstår vi også, at vi ikke kan sidde Europas demografiske spørgsmål overhørigt: Hjerneflugt, navnlig fra syd til nord og fra øst til vest, lave fødselstal og aldringen af samfundet har en uforholdsmæssig stor indvirkning på de forskellige grupper, generationer og regioner, hvor denne negative demografiske spiral påvirker økonomien i form af mangel på arbejdskraft, men også på vores unge og de sociale systemer. Dette er en trussel mod fremtiden for vores lande. Vi bør derfor føje en demografisk søjle til vores beslutninger på alle politiske områder. Vi vil ikke kun holde sammen på familier, men også skabe betingelserne for deres trivsel ved at finde en balance mellem arbejde og familieliv, og arbejde for et samfund, der er åbent for børn.

Coronapandemien har været en brat opvågning, hvorved sundhed vil blive et stadigt mere centralt samfundsemne: Som kristendemokrater bestræber vi os altid på at skabe balance mellem at beskytte individet og give det frihed – fysisk, mentalt og socialt – hvilket er centrum for vores handlinger. Vi tror på et samfund, der hjælper mennesker i nød. I medicinsk forskning er det nødvendigt, at den sædvanlige kommercielle logik styres af hensynet til almenvellet, eftersom dette henhører under området for en grundlæggende nødvendighed. Det vil vi opnå ved at støtte op om internationalt videnskabeligt samarbejde, så Europa kan bidrage til og drage fordel af lægevidenskabelige fremskridt.

Sygdom kender ingen grænser. Derfor er sundhed en fælles udfordring. Vi skal øge Europas robusthed og uafhængighed, når det drejer sig om forsyning af lægemidler og lægemiddelstoffer, investere i fælles forskningsprojekter, sikre tilstrækkelig adgang til lægelige ydelser for alle borgere, styrke tværnationalt og regionalt samarbejde i Europa på sundhedsområdet,

udvikle plejeteknologier og samtidig sætte høje standarder for at beskytte patienters rettigheder. Det er af afgørende betydning at sikre basisinfrastrukturens robusthed over for udefrakommende stød for fortsat at kunne tilbyde trygge og essentielle sundhedsydelser. I denne forbindelse har vi allerede indtaget en klar holdning til at høste frugterne af det innovative, europæiske potentiale i bekæmpelsen af kræft. Vi skal arbejde hen imod en fremtidssikret EU-sundhedspolitik, så vi er forberedt på den næste krise og kan hjælpe vores borgere til en sund alderdom.

2. Sikring af forudsætningerne for fremtidig velstand

I det 21. århundredes globaliserede verden er det vores ansvar at fastlægge den sociale markedsøkonomis rolle i Europas og andre dele af verdens økonomier. Den frie bevægelighed for varer, kapital, tjenester og personer samt selve konkurrencen i samfundet skal gå hånd i hånd med beskyttelsen af den menneskelige værdighed. Sikring af stabilitet i vores samfund betyder at fastsætte betingelserne for fælles velstand på en bæredygtig måde. Dette kan kun opnås gennem et givtigt og anstændigt arbejde, idet kristendemokratiet anerkender den heri liggende værdighed og afgørende rolle for økonomien og samfundet. Arbejde frembringer varer og tjenesteydelser, som er en forudsætning for at kunne eksistere og for at forbedre levevilkår; gennem fælles indsats skaber det også essentielle relationer mellem mennesker. Vi afviser enhver opfattelse af arbejde som værende udelukkende magtkampe, pres- og undertrykkelsesdynamik eller et nulsumsspil med postulater om at man kun kan vinde noget på andres bekostning. Vi mener, at arbejde gør det muligt for et samfund i fællesskab at skabe meget mere end blot summen af individuelle bidrag. Det indebærer, at Europa skal gøre en indsats for at sikre respekt for arbejde og en anstændig løn; en lønindkomst skal gøre det muligt for mennesker at føre en anstændig tilværelse. Det indebærer også iværksætterfrihed og lige vilkår inden for handel på det indre marked og i de internationale handelsforbindelser. Økonomien er til for menneskers skyld, ikke omvendt.

Vi ved at arbejde er meget mere end blot at få løn: Det giver mennesker indhold i livet og frihed, men det giver også samspil med andre og det giver mulighed for kreativitet. Vi er af den faste overbevisning, at mennesker realiserer deres personlighed gennem arbejdet, og at det er her, deres personlige

kvaliteter og interesser kommer til udtryk. Det giver mennesker mulighed for at være med til at opbygge noget, som er større end deres eget liv. Derfor står vi fast på at jobskabelse, muligheder for læring og iværksætterånd er en meget bedre politik end at uddele understøttelse, ikke mindst når det handler om at reducere ungdomsarbejdsløsheden. Der skal tages højde for målsætningen om et højt beskæftigelsesniveau ved udarbejdelse og gennemførelse af europæiske politikker og aktiviteter. Vi tror tilsvarende også fast på den private ejendomsret for så vidt som det garanterer frihed og samtidig ansporer til ansvarsbevidsthed. Vi anerkender værdien af frivilligt arbejde, der gavner vores samfund på mange måder og hjælper mennesker i nød.

Intetsamfund kan være velstående, retfærdigt eller have sammenhold uden arbejde. Det betyder også, at vores højtudviklede lande ikke blot kan anse arbejde for en omkostning eller forsøge at sælge ud, navnlig ved at udflage produktionsopgaver til mindre velstillede befolkninger. Den sociale markedsøkonomi er baseret på den gensidige fordel ved økonomisk udveksling, på betingelse af at alle bringer produktet af deres arbejdsindsats til markedet.

Set i dette perspektiv er handel en kilde til velstand og gensidige fordele. Så længe menneskerettighederne, retsstatsprincippet og de fælles regler finder anvendelse, og der tages hensyn til miljømæssig og social ansvarlighed, kan en afbalanceret handelspolitik medvirke til at tilføre udenlandske markeder produktet af europæisk arbejde og ekspertise, fremme den teknologiske innovation, valgmuligheder for forbrugerne, lavere priser og samtidig til at styrke vores geopolitiske placering i verden og bygge broer til andre kontinenter og kulturer. Der skal dog ikke kun tages hensyn til forbrugeren, men også producenten: EU skal sikre, at der reelt består lige vilkår i Unionens handelsforbindelser for at undgå økonomiske og sociale skævvridninger, og det må ske ved at kræve konkret gensidighed af alle lande, der ønsker adgang til det indre marked. Vi skal sikre, at handel ikke fører til uretfærdig udnyttelse eller forringelse af levestandarder eller skaber ensidig afhængighed: Derfor skal der opstilles sikkerhedsmekanismer for at afstemme forbrugernes individuelle behov efter vores fælles interesser. I denne henseende skal vi være mere konkrete: Europa er nødt til at skaffe sig de midler, der skal til for at kunne arbejde, levere, dyrke og fremstille på vores hjemmemarked i vores traditionelle landbrugs- og fødevarersektorer og brancher samt gennem yderligere udvikling af sin energisektor, kritiske råstoffer,

forarbejdnings- og fremstillingsevne samt servicesektorer. Dette er en økonomisk, men også en økologisk og geopolitisk udfordring.

Hvis vores lande skal blive i stand til at indtage en fremtrædende position i en verden af konkurrerende magter, herunder i verdenshandelen, skal EU sørge for egen fødevarerikkerhed og en åben, strategisk autonomi, navnlig gennem en ihærdig forskningsindsats, f.eks. inden for digitale og nye teknologier. Unionen skal, samtidig med at den støtter op om en regelbaseret multilateral orden med henblik på at fremme international konkurrence på lige vilkår, også være parat til aktivt at forsvare sine interesser og værdier gennem bilaterale aftaler og autonome instrumenter. Vi skal være åbne over for verden, men ikke tillade autoritære regimer at udnytte vores indre marked eller stjæle intellektuel ejendomsret fra vores virksomheder og på den måde bringe vores demokratier i fare gennem cyberangreb og ondartet indflydelse.

Digitaliseringen ændrer allerede den måde vi kommunikerer, arbejder og lever på. I den nye digitale æra kan EU kun sikre fremtidig velstand, hvis vi investerer overbevisende i forskning og innovation og skaber gedigne rammer for udbredelsen af fysisk og digital infrastruktur. Kristendemokrater bør altid tage afsæt i en søgen efter det fælles gode, og ikke i jagten på penge, magt eller ideologi, når der skal træffes beslutninger om innovation. Mennesket skal være i centrum: Vi ønsker at forme den digitale revolution baseret på vores fælles værdier og etik. For os er innovation ikke et mål i sig selv, men blot et middel til at forbedre menneskers liv. Vi ønsker at skabe betingelser, der gør det muligt for mennesker at have kontrol over fremtidige teknologier, navnlig gennem uddannelse. Da dette ikke er tilfældet i alle dele af verden, bliver vi nødt til at udarbejde et regelsæt for kunstig intelligens og big data på mellemlang og langt sigt baseret på menneskelig værdighed frem for transhumanistiske og eugeniske ideologier eller kommercialisering af menneskekeppen.

Samtidig skal vi være på vagt for at undgå den samme politiske og sociale uro, som blev skabt af den første industrielle revolution. Denne gav store fordele, men skabte samtidig også store skel mellem vindere og tabere i samfundet. I modsætning til tidligere vil vi gerne udbrede teknologiske fremskridt mere målrettet for at skabe millioner af nye job og støtte borgerne i denne digitale omstilling. Ingen bør sakke agterud i den digitale revolution, og det vil kræve en betydelig opkvalificering gennem

uddannelse, som endvidere også skal passes ind efter den grønne omstilling og det teknologiske fremskridt. Europa skal ligeledes fortsætte drøftelserne med andre stater og organisationer, navnlig ligesindede, for at finde løsninger på fælles problemer såsom digital handel, datastrømme og beskatning.

3. Bevarelse af kultur og europæisk levevis

EU vil dermed være i stand til videregive til morgendagens europæere, evnen til at handle til gavn for menneskeheden og for sociale og økonomiske fremskridt på grundlag af de principper, der knytter os sammen. EU er ikke et værdineutralt rum, ej heller blot et indre marked eller en international organisation som enhver anden – det er derimod baseret på en civilisation, der fødtes af mødet mellem den græsk-latinske arv og de jødiske og kristne søjler, som har spundet deres tråde op gennem Middelalderen, Renæssancen og Oplysningstiden. Ideen om Europa betegner et geografisk og åndeligt rum, der går flere årtusinder tilbage. Vi er alle borgere i Europa og skal derfor gennem vores arv pleje vores fælles europæiske identitet sideløbende med vores nationale identiteter.

Nutidens EU vil være bedre rustet til fremtidige opgaver, hvis det anerkender og værdsætter, benævner og videregiver disse intellektuelle og åndelige rødder, som i århundreder har givet næring til vores kulturelle mangfoldighed. Vores lande er midt i al deres forskelligartethed dog forenet i dette fælles ophav gennem en bestemt levemåde, et bestemt menneske- og samfundssyn og i manifestationen heraf gennem lov, arkitektur og urbanisme, sprog og kunst. Skønt europæisk historie ofte på tragisk vis har været troløs over for denne arv, er vores civilisation ikke desto mindre modnet gennem dette forløb, selv i kraft af vores fejltrin. Det er nu vigtigere end nogensinde at bevare og videregive det, vi har modtaget, til de kommende generationer: princippet om det enkelte menneskes ukrænkelige værdighed og solidaritet med særligt fokus på de mest udsatte; den ubetingede beskyttelse af samvittighedsfrihed, religionsfrihed og ytringsfrihed; ansvarsfølelse og ønsket om det fælles gode; en forkærlighed for samtalekunsten, civiliseret opførsel, en tilgang præget af fornuft og mådehold; en hægen om retsprincipperne og en vilje til med magt at sikre, at lov er lov og

lov skal holdes; lighed for loven og navnlig ligestilling mellem mænd og kvinder. Det er disse værdier, der udgør kernen i kristendemokraters politiske tradition, som især er knyttet til den europæiske civilisations arv.

Hvad Europa i bund og grund kan tilbyde verden af i morgen er den loyalitet, vi skylder disse grundlæggende principper for den europæiske levevis. For at dette skal lykkes, skal Europa først og fremmest på ny forpligte sig til at videregive sin arv til fremtidige generationer gennem det uomgængelige redskab, som uddannelse i denne henseende udgør, således at vores arvtagere vil kunne nyde mere frihed og samtidig være mere bevidste om, hvori vores fælleskab består. Pligten til at erindre og drage lære af historien er ikke ensbetydende med evig skyldfølelse eller fornægtelse af de rødder, der har gjort os til det, vi er. At vende ryggen til vores rødder vil kun føre til, at vi isoleres i individualisme, meningsløshed og konflikter mellem indadvendte befolkningsgrupper, som således giver næring til ideologier som radikal islamisme. Det er derfor så meget desto vigtigere at kende og værdsætte den enestående civilisation, vi har fået i arv af vore forfædre, for at give form til vores selvopfattelse og følelsen af tilhørsforhold til Europa. Det er vigtigt, at de unge, der senest er indvandret til Europa, lærer og forstår at værdsætte vores civilisation og den europæiske levevis, så de kan få del i det fælles tankegods og føle sig integreret i det samfund, vi er fælles om, og som de nu også har del i. Selv om ansvaret for integrationen hovedsageligt påhviler medlemsstaterne, støtter EU de nationale myndigheder i bestræbelserne.

Vellykket integration er nødvendig for at bevare de bånd, der knytter civilsamfundet sammen. Det er ikke frugtbart at give mennesker adgang til vores samfund, men så ikke være i stand til at tilbyde dem en plads i det. Det fører hurtigt til udnyttelse og dårlige arbejdsvilkår for tilflyttede arbejdstagere eller til integrationsproblemer, også i de efterfølgende generationer. Derfor bør integration altid prioriteres og ses som en fælles opgave for både samfundet og den nyttilkomne. Det kræver, at den nyttilkomne bliver undervist i medborgerkundskab og landetsprog, kommer i arbejde og accepterer vores samfunds normer og værdier. På den anden side skal alle, der fuldt ud vælger vores samfund, også opleve, at de hører til og har en fremtid her som fuldgældige borgere.

Mennesker er ikke ensartede atomer, som frembringes i et neutralt tomrum: At være fælles om kultur- og samfundsreferencer er en forudsætning for et fredfyldt liv som en del

af samfundet. Dette betyder – uden af den grund at slippe det humanitære perspektiv af syne – at det er nødvendigt at sikre skærpet kontrol af grænser og migrationsstrømme, uden hvilket ethvert samfund risikerer at blive destabiliseret. Alle mennesker ønsker at leve i en verden med en kultur, et sprog og en livsstil, de er fortrolige med: Ingen migrationspolitik kan affærdige dette behov og udelukkende inddrage økonomiske beregninger, der retfærdiggør vores afmagt, eller tilskynder til gennemtræk. Den primære rettighed er ikke at blive budt indenfor i en andens hjem, men at være i stand til at leve i sit eget hjem.

Hvis EU skal kunne fungere optimalt, skal det forpligte sig på mere reel vis til at fremme samarbejdet med oprindelseslandene og støtte udvikling og regional integration i Afrika og de øvrige lande i verden, der stadig er ved at udvikle sig og er i økonomisk vækst. Det er afgørende at genoprette denne balance, fordi vi ønsker at bevare retten til asyl, som er en del af vores civilisation: Pligten til at udvise medmenneskelighed indebærer at tage værdigt imod dem, der udsættes for virkelige trusler eller forfølgelse, men ikke at tillade ukontrollerede migrationsstrømme, der kun gavner menneskehandlere. At sikre at kun personer med lovlig ret rejser ind i EU er en forudsætning for at kunne bevare fællesskabsånden i vores samfund såvel som for sikkerheden for mennesker uden for vores grænser, både til lands og til vands. Ulovlige grænsekrydsninger fører til menneskelig tragedie. Flere end 20 000 migranter er døde i Middelhavet siden migrationsbølgen startede i 2014. Denne krise medførte betydelige vanskeligheder med at sikre egentlig kontrol med de ydre grænser i henhold til Schengenreglerne og med at modtage og håndtere migranter ved ankomsten. Krisen blotlagde desuden udbredte strukturelle mangler ved den måde, EU's ydre grænser beskyttes på.

4. Beskyttelsespolitikker

Det er nødvendigt at give normerne for parlamentarisk demokrati og deltagelse i en fælles civilisation videre til de næste generationer, således at politik – selve det at beslutte og handle i fællesskab – fortsat er muligt. Det forudsætter en bevidsthed om, hvad der binder os sammen: Et samfund er ikke blot en sum af mennesker, der er dømt til ensomhed, ej heller en slagmark for ulige grupperinger, hvor hver især forsvare deres egne interesser eller identitet. Den natur og kultur, såvel som den sikkerhed og velstand,

fred og retfærdighed, vi er fælles om, udgør fundamentet for et fælles gode, som ingen kan lade hånt om, og som det er alles pligt at værne om. At højne bevidstheden om et sådant samfundssind er så meget desto mere nødvendigt i en tid, hvor sociale og geografiske forskelle såvel som opsplnitning i indadvendte samfundsgrupper svækker fælleskabet i de europæiske samfund.

Atomiseringen af samfundet bidrager til at løsne civilsamfundets bånd: Selve evnen til at praktisere politik er i fare, uden hvilken voldsmagt vil sejre. For at genvinde det meningsfulde i politik som den rette fremgangsmåde, er det nødvendigt at slå fast, at denne ikke kan adskilles fra det moralske krav om at tjene almenvellet. Det er en påmindelse om at både borgernes forpligtelser såvel som de valgte repræsentanters ansvar indebærer at hæge om sandheden og det kræver viden og indsigt. Det betyder at tage afstand fra forsøg på at stække den offentlige debat gennem bandbuller og udskejelser, tage afstand fra at offentlige tiltag udvandes gennem valgtaktik, tage afstand fra vildledende information og en syndflod af kommunikation, og i stedet at bekæmpe sådanne tendenserved især at fremme mediefriheden. Det er den sande betydning af demokratisk pluralisme. Politisk loyalitet betyder, at man skal vedblive med at være selvkritisk: Vores daglige arbejde skal være underordnet vores kristendemokratiske principper. Denne etiske prioritet er forudsætningen for at genvinde borgernes tillid. Dette er vigtigere end nogensinde, da mistilliden til de demokratiske institutioner er et af vores tids største problemer: Vore samfunds stadig mere komplekse karakter er én af årsagerne, men vi skal heller ikke være blinde for de kræfter, der angriber selve grundlaget for demokratiet.

Kristendemokratiet har en rolle i forsoningen: Vi skal bygge bro over de kløfter, der er i Europa.

At genfindemeningen med politik indebærer også, at man betingelsesløst respekterer retsstaten og tager afstand fra vilkårlig magtudøvelse. EU skal fastlægge klare, retfærdige og upartiske retsstatsprincipper, der ikke må kunne misbruges til ideologiske magtkampe om retsstatens fremtidige karakter. Værdier som retsstatsprincippet og domstolenes uafhængighed er afgørende for at bevare samfundsordenen; de er tillige blandt de politiske kriterier, som lande, der gerne vil tiltræde Den Europæiske Union, skal opfylde. De skal overvåges konsekvent og objektivt i alle medlemsstater. Desuden beskyttes retsstaten også gennem et

levende samfund. Vi skal fremme et modstandsdygtigt samfund ved at støtte et ægte, græsrodsbaseret civilsamfund. Navnlig i krisetider er et levende samfund den bedste måde at holde mennesker forenede.

Endelig indebærer genskabelsen af meningen med politik at finde tilbage til demokratiets inderste væsen: Dette politiske system, som fremkom i Europa for 25 århundreder siden, indebærer, at mennesker har magt til at styre sig selv gennem beslutninger, der modnes ved dialog mellem samfundsborgerne. Dette frihedshåb sejrede over det 20. århundredes nazistiske og sovjetiske totalitarisme, men demokratiets virke synes nu endnu en gang at være i fare, truet af fremvæksten af nye former for fremmedgørelse, virkningerne af den hidtil usete spredning af løgne muliggjort af ny teknologi, globaliseringens fremmarch og udviklingen af ikke-politiske autoriteter, der ikke skal stå til ansvar over for befolkningen. I den sammenhæng føler mange borgere i Europa, at det ikke længere giver mening at bidrage til den demokratiske proces, og at kontrollen over egen skæbne løber dem af hænde.

EU bør ikke tælles blandt dem, der får skylden for denne følelse af udelukkelse: Unionen bør holde fast ved det nærhedsprincip, som det er baseret på, og som er fastlagt i traktaterne, således at alle beslutninger træffes så tæt som muligt på borgerne og kun på EU-niveau i tilfælde af delt kompetence, hvis "målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne". Nærhed bør hjælpe med at bygge bro over kløften mellem det europæiske projekt og borgernes virkelighed. Derfor skal politikområder knyttet til nationale kompetencer, der ikke eksplicit henhører under EU i henhold til traktaterne (princippet om tildelte kompetencer), respekteres og ikke gøres til EU-politiske spørgsmål, samtidig med at EU skal have klare beføjelser til at handle effektivt, når vi skal vise fælles styrke. Fordelen og styrken ved solidaritet og nærhed kræver også loyalitet og opfyldelse af alle medlemmers forpligtelser.

Fordi EU-retten har en væsentlig indvirkning på menneskers liv, har vi brug for et Europa med et sandfærdigt demokrati. Derfor skal borgerne have medindflydelse på de beslutninger, der træffes på EU-plan, ellers vil demokratiet i de enkelte medlemsstater blive udhulet. Europa er ophav til en mangfoldighed af sprog, kulturer og

¹ Artikel 5, stk. 3, i TEU.

folkeslag, og det skal derfor forblive loyalt over for et bestemt politisk system. EU's model er enestående derved, at det er en union af demokratiske nationer udsprunget af en fælles civilisation. Det europæiske projekt kan genoprette borgernes fulde suverænitet gennem en effektiv alliance og fælles strategier, der vil sætte vores lande i stand til at løse de globale udfordringer, som vi sammen står over for. Det er på dette grundlag, at vi vil være i stand til at overvinde de kriser, vi gennemlever, og give kommende generationer mulighed for at videreføre det demokratiske mirakel.

Vi har brug for denne tilgang i dag for at skærme EU mod de mange trusler vi står over for. Vores europæiske overbevisning stammer fra bevidstheden om, at det kun er ved hjælp af stålsat europæisk ånd og handling, vi vil være i stand til at forme de komplekse tider, vi går i møde, og gå styrket ud af kampen. Vi tror på, at vore demokratiske samfund er modstandsdygtige nok til at overvinde nutidens globale kriser. Håbet om en bedre fremtid er kristendemokraternes svar på frygt. Kristendemokrati er ikke blot et tomt ord fra fortiden: Det udtrykker tværtimod velafprøvede værdier og en ambitiøs vision for fremtiden for EU og dets borgere. Det er det bedste kompas for europæerne til at finde vej i de kommende år. Disse er grundene til, at vi er af den faste overbevisning, at Europas fremtid er tæt forbundet med kristendemokratiets fremtid.